PASTÝŘ

FARNOSTI
SVATÝCH VOJTĚCHA
A CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

Ročník 31 | Číslo 5 | 24. 5. 2026

DUCH SVATÝ JE BOŽÍ PŘÍTOMNOST V NÁS, KTERÁ PŘINÁŠÍ SVOBODU, POKOJ A VNITŘNÍ SÍLU.

Drazí přátelé,
slavnost Seslání Ducha Svatého – Letnice – patří k nejhlubším a zároveň nejživějším okamžikům církevního roku. Nejde jen o připomínku dávné události, kdy na apoštoly sestoupil Duch v podobě ohnivých jazyků. Je to svátek, který se týká každého z nás dnes, právě teď. Duch Svatý není minulostí – je přítomností Boha mezi námi, je dechem církve, který ji stále znovu oživuje. Když naslouchám biblickému příběhu o Letnicích, vidíme skupinu učedníků, kteří jsou sevřeni strachem. Dveře jsou zavřené, srdce nejistá. Jejich naděje byla otřesena Kristovým utrpením a smrtí, a i když slyšeli o vzkříšení, stále v nich zůstává obava: co bude dál? A právě do této situace přichází Duch Svatý. Nepřichází do dokonalosti, ale do slabosti. Nepřichází tam, kde je vše jisté, ale tam, kde je prostor pro proměnu. A všechno se mění. Apoštolové vycházejí ven, začínají mluvit, svědčit, žít novým způsobem. Strach ustupuje odvaze, uzavřenost se proměňuje v otevřenost, nejistota v důvěru. Letnice jsou tedy svátkem proměny – proměny, kterou Duch Svatý chce působit i v nás. Možná si i my neseme své „zavřené dveře“. Dveře obav o budoucnost, dveře zranění, která jsme nezažehnali, dveře pohodlí, které nás uzavírá před druhými. Někdy se bojíme udělat krok víry, říct dobré slovo, odpustit, začít znovu. Právě tam chce vstoupit Duch Svatý. Ne násilím, ale tichou silou, která proměňuje zevnitř.

Silným svědectvím o působení Ducha Svatého v dnešním světě jsou také slova papeže Lva z jeho cesty v Africe. Setkával se tam s lidmi, kteří často žijí v podmínkách, jež bychom si jen těžko dokázali představit – v chudobě, nejistotě, někdy i v konfliktech. A přesto právě tam znovu a znovu zdůrazňoval, že vidí církev plnou života, radosti a naděje. Papež připomněl, že Duch Svatý působí zvláštním způsobem tam, kde lidé navzdory těžkostem dokáží zůstat otevření Bohu i jeden druhému. Řekl, že „pravá síla církve se neprojevuje v jejím vlivu nebo bohatství, ale v srdcích lidí, kteří se nechávají vést Duchem ke službě, k jednotě a k lásce“. V afrických společenstvích viděl živou víru, která se projevuje sdílením, solidaritou a radostí ze společného slavení.
Tato zkušenost může být inspirací i pro nás. Žijeme v prostředí, kde máme mnoho jistot, a přesto se někdy zdá, že nám chybí radost, nadšení nebo ochota vycházet k druhým. Možná jsme si zvykli na víru jako na tradici, na něco „samozřejmého“, co už nás nepřekvapuje. Letnice nám však připomínají, že víra má být živá, že má být ohněm, ne jen vzpomínkou na oheň. Duch Svatý nám dává své dary – moudrost, rozum, radu, sílu, poznání, zbožnost a bázeň Boží. Tyto dary nejsou určeny jen pro výjimečné chvíle, ale pro každodenní život. V rozhodování, v mezilidských vztazích, v práci, v rodině – všude tam může Duch působit, pokud mu dáme prostor. Zvláštním znamením působení Ducha jsou také jeho plody: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Když se na ně podíváme, možná si uvědomíme, jak moc jsou potřebné i v našem společenství. Kolik nedorozumění by se vyřešilo větší trpělivostí, kolik vztahů by se uzdravilo laskavostí, kolik naděje by se zrodilo z opravdové radosti.
Letnice nás zvou k tomu, abychom nebyli jen „příjemci“ víry, ale jejími svědky. Abychom se nebáli vyjít ven – možná ne na velká náměstí, ale k lidem kolem nás: do rodin, mezi sousedy, do pracovního prostředí. Každý z nás má své místo, kde může být nositelem pokoje a naděje. Možná si řekneme: co já mohu změnit? Nejsem kazatel, nemám zvláštní schopnosti. Ale Duch Svatý nečeká na dokonalé lidi. Právě naopak – působí skrze naši obyčejnost. Malé skutky lásky, drobná pozornost, ochota naslouchat – to všechno jsou cesty, kterými Duch proměňuje svět. Prosme proto v těchto dnech s důvěrou: Přijď, Duchu Svatý. Přijď do našich rodin, do naší farnosti, do našich srdcí. Otevři to, co je uzavřené, uzdrav to, co je zraněné, posilni to, co je slabé. Nauč nás žít víru jako vztah, ne jako zvyk. Nauč nás vidět druhé očima lásky. Ať se i v našem společenství naplní to, co papež připomněl během své cesty: že církev je nejživější tam, kde lidé nechávají prostor Duchu Svatému. Kéž jsme takovou církví i my – ne dokonalou, ale otevřenou, ne silnou vlastní mocí, ale naplněnou Boží přítomností. Přijď, Duchu Svatý, a obnov tvář země. Obnov naši farnost. Obnov každého z nás.

O. Marian

www.faslavicin.cz

Mluv s Duchem Svatým, který tě podporuje a omlazuje

Slovo přímluvce označuje toho, kdo je mi po boku, aby mě podporoval a těšil, abych nepadl, ale šel dál a uchoval si mladého ducha. Křesťan je stále mladý. Když začne srdce křesťana stárnout, začíná se umenšovat jeho křesťanské povolání. Buď jsi mladý srdcem a duší, nebo nejsi plně křesťanem. Mládí ti vždycky umožňuje vidět naději. Abychom ale byli takto mladí, je třeba vést denně dialog s Duchem Svatým, který je nám stále po boku! Tento velký dar nám Ježíš zanechal jako oporu, která umožňuje jít dál. I když jsme hříšníci, Duch nám umožňuje litovat a hledět vpřed. Mluv s Duchem Svatým, který tě podporuje a omlazuje. Když hřešíme, stárneme. Stárne duše, stárne všechno. Nikdy ale není třeba podléhat pohanskému smutku. V životě přicházejí těžkosti, ale Duch nám je pomáhá překonat.

Prosme Pána, abychom neztráceli tuto obnovenou mladost a nestali se "křesťany v důchodu", kteří ztratili radost a nenechají se vést dál... křesťan nikdy neodchází do důchodu – je-li opravdu křesťanem, je mladý.

365 dní s papežem Františkem

V síle Ducha

Zvlášť s přibývajícími léty života člověk postupně chápe, že si na většinu věcí v životě sám stačit nemůže. Bez vedení Bohem a jeho Duchem se snadno do všeho našeho konání, i toho dobrého, vloží především naše JÁ. Bez Ducha jsou i naše sebelepší aktivity prázdné a plné pouze osobních výkonů a plánů. Ale my máme v tom všem, co děláme a žijeme, hledat Boha samotného. A Pán nám někdy musí dopřát i období zkoušek a utrpení, aby si člověka skutečně přitáhl zpátky k sobě a my se otevřeli Jemu a působení Jeho Ducha, který nám chce dát sílu pro to, abychom zvládli i to, co sami ze sebe zvládnout nemůžeme.

Duch Svatý není darem k tomu, aby to, co děláme my sami, bylo ještě lepší, ale aby skrze nás působil skutečně Bůh. To se učíme celý život, ale důležitá je především touha po tomto Duchu a jeho přítomnosti v nás. Jedině Duch Svatý může očistit naše motivy, abychom se nemodlili kvůli sobě, ale kvůli Bohu, abychom neprosili o odpuštění ze zvyku, ale proto, že jsme všichni hříšníci a potřebujeme to. Abychom nečetli Písmo kvůli rekordu z počtu přečtených kapitol, ale aby nás to Slovo skutečně sytilo, dotýkalo se nás a každý den jsme se o ně mohli opírat a skrze ně zakoušet, jak je Bůh blízko mému srdci ve všem, co prožívám.

Jedině Duch nám může zpřítomnit Ježíše, který pak pro nás přestane být vzpomínkou a bude tím, kým skutečně je – Živým, tím, kdo nás vede, je naší silou, zasahuje do našeho života, mění jej a dává nám jiný pohled na sebe i na druhé.

z promluvy P. Vojtěcha Kodeta

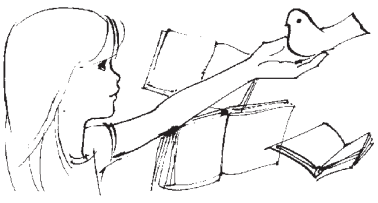

Modlitba požehnání

Milosrdný a dobrý Bože,
ty jsi pramenem veškerého požehnání.
Prosím tě, požehnej mně i všem lidem,
kteří mi leží na srdci.
Vztáhni svou žehnající pravici nad všechny lidi.
Požehnej dílo mých rukou,
aby se má práce stala požehnáním pro druhé.
Požehnej tento den, aby se mi podařilo všechno,
do čeho se pustím.
Požehnej rozhovory, které dnes povedu,
abych dokázal vnímat to, co druzí skutečně potřebují.
Požehnej setkání, jež mi dnes připravuješ,
aby se stala požehnáním pro mě i pro ty,
se kterými se setkám.
Požehnej všechny lidi, kteří se necítí být milováni.
Pošli jim své požehnání v podobě lásky.
Sešli své požehnání v podobě naděje
všem zoufajícím a zoufalým,
sešli své požehnání jako nový život všem ustrnulým,
jako světlo těm, v jejichž srdcích se zatemnělo.
Požehnej těm, kteří jsou nemocní a trpí sebou samými,
aby dokázali čerpat novou naději.
Požehnej umírajícím,
aby svým umíráním požehnali tomu,
co pomíjí, a tak se stali sami požehnáním pro všechny,
kteří ještě zatím žijí v časné skutečnosti.
Požehnej nám všem,
abychom se stávali požehnáním jedni druhým.
Naplňuj svým požehnáním celý svět, abychom i my
dokázali vnímat tvůj svět jako jedno velké požehnání.
Naplňuj svým požehnáním všechny mé blízké.
Dej, ať dnes všude vnímáme tvé požehnání:
v tichu, v modlitbě, v setkáních, v rozhovorech,
při práci a vůbec ve všem, co prožíváme.
Požehnej nám a všem našim blízkým
dobrotivý a milosrdný Bůh, Otec i Syn i Duch Svatý.
Amen.

Anselm Grün
Moje modlitební knížka

Bůh nás často milosrdně vyslyší a často milosrdně nevyslyší.
sv. Augustin

Kdo je ten druhý?

Druhý je ten, kterého potkáváš cestou,
ten, kdo vyrůstá vedle tebe, vedle tebe pracuje,
raduje se nebo pláče;
ten, kdo vedle tebe miluje nebo nenávidí,
ten, o němž říkáš "líbí se mi"
nebo "nemohu ho ani vidět",
ten, o kterém neříkáš nic, nemyslíš nic,
protože jdeš nevšímavě kolem, aniž by se díval,
a proto jsi ho neviděl...
Druhý je ten, se kterým se musíš spojit,
abys měl úspěch a aby ses zachránil
spolu s celým lidstvem.
Druhý je ten,
s kterým denně spolupracuješ na dovršení světa.
Druhý, to je tvůj bližní,
kterého musíš milovat z celého srdce,
všemi silami a z celé duše.
Druhý je ten, před jehož tváří budeš souzen.
Druhý je ten, kdo ti pomohl růst,
je darem lásky Kristovy.
Druhý je vyslanec Otce, otázka lásky Kristovy.
Druhý je ten, skrze něhož se projevuje Bůh,
skrze něho Bůh zve,
skrze něhož Bůh obohacuje,
kým Bůh měří naši lásku.
Druhý je tvůj denní chléb, tvoje denní hostie.
Ten druhý se jmenuje Jan, Petr a Marie,
pan Novák, paní Procházková,
bydlí ve stejném domě jako ty,
pracuje v téže kanceláři,
jezdí týmž autobusem,sedí vedle tebe v kině..
Ten druhý se jmenuje Ježíš Kristus.
Ježíš Kristus bydlí ve stejném domě jako ty,
pracuje v téže kanceláři, jezdí týmž autobusem,
sedí vedle tebe v kině...
Ten druhý!

Michal Quoist Mezi člověkem a Bohem

Skutečný přítel

Přátelit se s kdekým je ke škodě;
kdo však miluje, přilne víc než bratr.
Přísloví 18, 24

Mít oddaného, důvěryhodného a milujícího přítele je bezpodmínečná podmínka skutečného přátelství. Je stále těžší najít skutečné přátele, kteří jsou tu pro vás v dobrých i špatných časech. Na tomto světě je hodně falešných přátel – lidí, kteří chtějí být vašimi "přáteli" ze sobeckých důvodů, kvůli tomu, co pro ně můžete udělat nebo jim dát. Ale pravý přítel na vás nikdy nežárlí, nemluví o vás za vašimi zády a není sobecký. Dokonce i v Bibli jsou příklady falešných přátel. Samson se tvrdě poučil o tom, že Delíla nebyla jeho skutečnou přítelkyní. V Bibli však existuje také mnoho příkladů skutečného přátelství, například Davida a Jónatana, Mojžíše a Árona, Eliáše a Elíši, Noemi a Rút. Bůh nestvořil člověka, aby byl sám. Chce dopřát svým dětem, aby si vytvořily pěkné a trvalé vztahy, navzájem se podporovaly, sdílely své pocity, radost, a ano, dokonce i slzy a smutek. Ale nejlepší Přítel, jakého jste kdy mohli mít, je Ježíš! Miluje vás více než kdokoli jiný a jeho láska je bezpodmínečná! V Janovi 15, 13 o něm čteme: "Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele." Kristus dal svůj život za každého z nás, abychom s ním mohli strávit věčnost. Není lepší příklad skutečného přátelství, než je tento!

Říká se, že dobří přátelé jsou jako hvězdy. Ne vždy je vidíš, ale víš, že jsou tam stále. Buď i ty dnes pro někoho skutečným přítelem!

Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jednejte vy s nimi.
(Lk 6, 31)

Boží GPS

Jel jsem nedávno se svým kamarádem Josefem na delší cestu autem, které bylo vybavené družicovým navigačním systémem využívajícím technologii "GPS". Tento systém dokáže s přesností na několik metrů určit vaši pozici kdekoli na zeměkouli. Globální navigace funguje díky asi dvaceti družicím, které krouží kolem naší planety a poletují nám stále nad hlavou... GPS se dá velmi dobře využít jako pomocník pro vyhledávání cesty odněkud někam – tedy samozřejmě i pro cestu autem. Na GPS si jednoduše navolíte, odkud jedete a kam přesně směřujete, popřípadě s jakou zamýšlenou oklikou. Pak už si jenom sednete do auta, mačkáte pedál plynu (někdo i brzdy), točíte volantem a naslouchátе pokynům typu: "Za tři sta metrů odbočte doprava a pak hned doleva, zařaďte se do levého pruhu," a záhy: "Nyní odbočte doleva!"

Aktuální mapka s vyznačenými pokyny a se stopou jedoucího vozu se zobrazuje na malé obrazovce před řidičem. Pokud jedete správným směrem, hlas GPS mlčí. Zajímavá situace nastane, když se odchýlíte od pokynů navigace a vydáte se směrem jiným, než který jste si předem navolili a který by měl vést ke kýženému cíli. Hlas z počítače vám pak nabízí jiné varianty cesty, anebo jen suše oznámí: "Jakmile to bude možné, obraťte se!" A hlásí to stále razantněji, dokud řidič neposlechne – anebo navigátora nevypne.

Uvědomil jsem si, že podobný systém má v sobě zabudovaný úplně každý člověk. Každý z nás ve svém životě putuje odněkud někam. Každý z nás od narození směřuje k postupnému naplnění svého života v Bohu; takto jsme byli "nastaveni". Snad nebudu za heretika, když Bohu přidám ke všem jeho biblickým jménům jedno další – GPS. Nejenže nás doprovází svým láskyplným pohledem "z nadhledu", ale kráčí životem s námi, protože "jemu na nás záleží" (1 Petr 5, 7). Zároveň nás očekává s otevřenou náručí v cíli. Pro Boha neexistuje žádné místo ani žádná situace našeho života, kam by nás ve své lásce nedoprovázel. Neexistuje pro něj žádná neřešitelná situace, žádná pozice, ze které by už nevedla cesta dál – byť někdy za cenu vycouvání ze slepé uličky. Jen on ví, proč někdy naše cesty vedou právě tudy, kudy vedou. Jen on vidí dopředu i za roh, kam my už nedohlédneme. A jen ve spojení s ním platí, že "všechno napomáhá k dobrému těm, kteří milují Boha" (Řím 8, 28) a kteří se jím nechají vést. Proto se vyplatí neignorovat jeho hlas, a hlavně nikdy úplně nevypínat "zvuk navigátora".

"... tvé oči uvidí tvého učitele. Když se uchýlíte napravo nebo nalevo, tvé uši uslyší za sebou rozkaz: "Toto je cesta, jděte po ní!" (Iz 30, 20-21).

Ignác Mucha Ve víru víry

Žijte vždy v radosti. Ta radost vyvěrá z čistoty srdce a z vytrvalosti v modlitbě.
sv. František z Assisi

Nechte se vést Duchem Svatým

Ježíš řekl apoštolům: *„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,18-20).* Ježíš říká, jděte a křtěte. Co znamená křest? Křest znamená zakoušet každý den radost z přítomnosti Boha, který je nám blízký jako Otec, jako bratr, jako Duch působící v nás. Být pokřtěn znamená být ponořen do Boží Trojice. Jedině skrze Ducha Svatého lze přijmout Kristovo poslání a uskutečňovat je. Hlásání evangelia se naplňuje pouze v síle Ducha, který předchází a připravuje srdce. Evangelium není ideologie, evangelium je hlásání, které se dotýká srdce a nutí k jeho změně. Duch Svatý vždycky vrhá světlo na cestu církve, přináší jasnost, pomáhá rozpoznávat a rozlišovat. Proto je třeba ho často vzývat. Můžeme mít jako církev dobře organizovaná společenství, instituty a hnutí, avšak bez Ducha Svatého jim schází duše. Organizace nestačí: Duch Svatý dává církvi život. Pokud se k němu církev nemodlí a nevzývá ho, uzavírá se sama do sebe, a tak plamen poslání uhasíná. Duch nás nutí vyjít ven a podněcuje nás k hlásání víry. Nezhášejme Ducha v křesťanském společenství a také v nitru každého z nás. Ptejme se sami sebe, zda mu dáváme prostor: Vzývám Ducha Svatého, modlím se k němu, ptám se ho na radu, naslouchám jeho vedení, vyprošuji si jeho moudrost?

Kdo je vlastně Duch Svatý, kterého nám Ježíš přislíbil, aby se dílo vykoupení dále uskutečňovalo v jednotlivých lidech i v celé církvi? Duch Svatý neznamená ani rozum, ani nějakou jinou schopnost. Pouze Duch Boží tvoří život. On tedy dává nový život, on je síla, která všechno vede k dobrému. Stojíme tu tváří v tvář největšímu tajemství křesťanské víry. Základní pravdou naší víry zůstává, že je jeden Bůh a že učení o Bohu, Otci, Synu a Duchu Svatém tuto jednotu nijak nenarušuje, ale naopak ji prohlubuje.

Slavíme Letnice, narozeniny církve. Na přijetí tajemství daru Ducha Svatého jsme se připravovali více než sedm týdnů. Známe příběh o apoštolech shromážděných v jedné místnosti v době Letnic. Z nebe se ozval hukot mocného větru a naplnil celý dům. Ohnivé jazyky spočinuly nad hlavami všech přítomných jako symbol Božího působení v životě každého z nich. Duch Svatý, kterým byli apoštolové naplněni, se projevil schopností mluvit různými jazyky, a tak spojovat vše, co bylo rozděleno. Do Jeruzaléma se na oslavu svátku Letnic sjeli Židé i proselyté z celého Středomoří, Malé Asie, Egypta, severní Afriky, dokonce i z Říma – a všichni byli ohromeni, jak Ježíšovi učedníci mluvili. Všichni jim dokázali rozumět. Ano, i církev dnes mluví všemi jazyky, ale jen díky působení Ducha v církvi a v srdci každého z nás můžeme svědčit o Bohu srozumitelně, věrohodně a přesvědčivě.

Je tedy i dnes nezbytné otevřít se působení Ducha Svatého, abychom se jako Ježíšovi učedníci nenechali ovládat strachem a zůstávali jen za zavřenými dveřmi našich kostelů, sborů a farních úřadů. Jako každý dar, i Boží dech života je závazkem: máme se sdílet o to, co jsme sami nedostali jako odměnu za dobré chování nebo mimořádné zásluhy, ale jako velkorysý dar Boží štědrosti. Ježíšovi učedníci mají sdílet Život, který v nich dýchá, smiřovat, co je znesvářené, obnovovat jednotu mezi lidmi a jednotu celého stvoření s jejich Stvořitelem.

Bůh jedná s každým z nás jiným způsobem. Musíme mít na paměti, že chce pro každého z nás to nejlepší a že se s námi setká právě tam, kde jsme. Slabé nebo silné, všechny nás chce vyslat novým směrem a naplnit svou mocí, abychom se s jeho pomocí mohli stát lidmi, jakými nás stvořil. Každý potřebujeme být pokřtěni Duchem Svatým. Můžeme být dobří, důležití, vzdělaní nebo svatí, můžeme být slabí, hříšní nebo znevýhodnění, všem se nám dostane požehnání a pomoci, pokud dokážeme znovu otevřít svá srdce a své životy Duchu Svatému. Křest Duchem Svatým a přijetí charismat bývaly součástí křesťanské iniciace. Křest Duchem Svatým je pro každého. Písmo nás zve, abychom se nechali vést Duchem Svatým. Výzva otevřít naše životy Duchu Svatému některé zneklidňuje. Dost dobře nevíme, co udělá nebo co od nás bude požadovat a sama charismata mohou být něco zvláštního. Jsou to přece nadpřirozená znamení Boží přítomnosti a my na ně musíme s vírou reagovat. Každý dar Ducha Svatého je důležitý. Přijmout křest Duchem Svatým znamená přijmout plnost naší křesťanské iniciace, protože nás uschopňuje ke službě Bohu a k vzájemné službě v lásce a moci. Vysílá nás ke službě Bohu a církve ve světě. Oživuje všechno, co se ve farnosti děje, protože oživuje každého, kdo se na tomto dění podílí.

Žít v Duchu znamená plně se podílet na životě těla Kristova. Může to proměnit naše farnosti ve skutečná společenství lásky, ze kterých neseme výzvy evangelia do prostředí, ve kterém žijeme a pracujeme. Našim posláním je poslání církve – proměnit společnost. Máme-li se plně účastnit poslání církve, potřebujeme dary Ducha Svatého. Přicházejí k nám prostřednictvím křtu Duchem Svatým, Boží milostí, zdarma nabízené každému. Je to ale milost, po které je třeba toužit, přijmout ji a uvést do života. Pokud lidé skutečně chápou, k čemu tyto dary slouží, budou je používat, ať je Pán postaví kamkoliv. Dary jsou mocné a účinné, když jsou správně užívány. Duch Svatý je pravý strážce svých darů. Jestliže má církev naplnit svoje poslání hlásat evangelium v síle Ducha Svatého, potřebujeme k tomu dary. Dary jsou znamení, která vedou k Bohu, jsou to nástroje ke splnění úkolu, ne cíle samy pro sebe. Pán chce, abychom je měli, ale musíme po nich toužit, žádat o ně a pak je správně používat. Vyžaduje to odvahu a vizi. Budeme-li Ducha Svatého omezovat, dary zmizí.

Když byli apoštolové předvedeni před velekněze a bylo jim nařízeno, že nesmějí Ježíše nikomu zvěstovat, Petr a Jan jim řekli: „Posuďte sami, zda je před Bohem správné, abychom poslouchali vás a ne jeho. Neboť o tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet.“ A tak jim pohrozili a propustili je. Když se vrátili mezi své a oznámili, co jim nařídili velekněží a starší. Celé společenství se modlilo: „Pane, pohleď na jejich hrozby a dej svým služebníkům, aby s odvahou mluvili tvé slovo; a vztahuj svou ruku k uzdravování, čiň znamení a zázraky skrze jméno svého svatého služebníka Ježíše.“ Když se pomodlili, otřáslo se místo, kde byli a všichni byli naplněni Duchem Svatým a s odvahou mluvili slovo Boží. (srov. Sk 4,18-31).

Vzývejme Ducha Svatého, abychom i my mohli s odvahou mluvit a svědčit o Ježíši. Ať nás stále vede a posiluje Duch Svatý. Amen

LD.

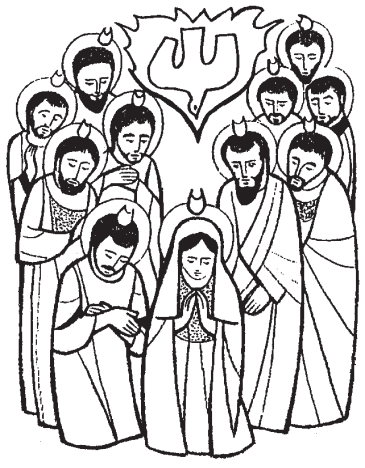

Člověka nemůžeme hodnotit podle toho, co ví, ale podle toho, co miluje.
sv. Augustin

Odpočinku čest!

Práce většinu lidí naplňuje uspokojením. Pokud ale není vyvážena účinným odpočinkem, působí na člověka negativně. Přirozeným důsledkem činnosti je únava. Je to jakýsi poplašný signál potřeby odpočinku. Únava také způsobuje pokles výkonnosti a pozornosti. Na únavu reagují lidé různě. Buď příliš brzy (práci pak za ně musí udělat někdo jiný), anebo pracují, dokud jim síly stačí, a pokoušejí se zahánět pocit únavy kávou nebo různými chemickými povzbuzujícími prostředky. Umělé odstraňování pocitu únavy se ale dlouhodobě nevyplácí, není-li organismu alespoň dodatečně poskytnut potřebný odpočinek.

Odpočívat lze dvojím způsobem: pasivně nebo aktivně. Při pasivním odpočinku ustáváme od veškeré činnosti a ničím se nezabýváme. Aktivní odpočinek spočívá ve vystřídání aktivity, která nás unavila, aktivitou jiného druhu.

Organismus není při práci zpravidla zatěžován rovnoměrně. Lidé, kteří pracují tělesně, by se měli věnovat v době odpočinku spíše duševní činnosti. Lidé pracující duševně naproti tomu aktivitám tělesným. Aktivní odpočinek je nejen efektivnější než odpočinek pasivní, pokud jde o obnovení práceschopnosti, ale přispívá i k všestrannějšímu rozvoji osobnosti. Pasivní odpočinek má tvořit jen menší část doby pro odpočinek vyhrazené.

V první řadě je třeba pochopit, že odpočinek není nicnedělání. Lenošení je něco zcela jiného. Spousta lidí umí pracovat, ale neumí odpočívat. Není pravda, že lidé dnes nemají dostatek času. Jenom si nedovedou zorganizovat práci tak, aby jim volný čas vybyl. Mnohdy se jedná o chorobný stav, o workoholismus, což je návyk na práci, podobně jako bývá návyk na alkohol. A tak jako alkoholik, když nepije, má abstinenční příznaky, tak workoholik, když chvilku nepracuje, začne být neklidný, nervózní, roztěkaný. Říká si: "Já nic nedělám, jen sedím, měl bych už zase něco dělat, to je jinak hrozná ztráta času..." Odpočinek je ale také činnost. Odpočívám-li, konám odpočinek – a on mne uschopňuje k další práci. Pro někoho je tak potřeba si osvojit pojem "dělat odpočinek".

Všechno má svůj čas. V každé chvíli je čas pro něho. A ne pro nic jiného. Pracovat v době modlitby je stejný nesmysl, jako v době, kdy má člověk obchodní jednání, zpívat ke chvále Boží. Každý všední den má svůj čas s Bohem i svůj čas pro práci i svůj čas pro odpočinek. Stejně tak i každý týden, měsíc a rok...

Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat; je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat; je čas objímat i čas objímání zanechat. Je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat; čas mlčet i čas mluvit; je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje. Bůh všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti. (srov. Kazatel 3, 1-11)

Pojďte stranou na pusté místo a trochu si odpočiňte, praví Ježíš. (Mk 6, 31)

Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím, praví Ježíš. (Mt 11, 28)

Max Kašparů Jak žít s neurózou

1. SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

V neděli 17. května otevřelo svá srdce 47 dětí, aby do nich poprvé mohl vstoupit Svátostný Ježíš. Chceme je svěřit v modlitbě do Ježíšova Srdce a popřát jim, aby se Ježíš stal jejich celoživotním nejlepším Přítelem a aby co nejčastěji přistupovali ke svatému přijímání a z něho čerpaly potřebné milosti pro život.

MODLITBA ZA DĚTI

Nebeský Otče,

svěřil jsi nám naše děti, abychom je vychovali k tvé oslavě a pro jejich věčné štěstí. Stvořil jsi je k svému obrazu a křtem jsi je přijal za své. Jsou to tvoje děti a mají tvoje i zůstat. Jsou to zároveň i naše děti, po nás zdědily své vlohy a sklony. Prosíme, Pane, žehnej jim. Ochraňuj je v nebezpečích života a v pokušeních. Uchovej jim pravou víru. Dej jim dobré kamarády a upřímné přátele. Osvěť je při volbě povolání, aby tě mohly oslavit spoluprací na tvém stvořitelském díle. Nám pak, nebeský Otče, pomoz, abychom je vedli k tobě s cílevědomou důsledností a se srdečnou dobrotou. Dej, abychom se na nich dočkali radosti. Kéž ti můžeme jednou říci: Zde jsou děti, které jsi nám svěřil.

Svatá Maria, Matko Boží,

ujmi se našich dětí. Vždyť jsi také jejich Matka. Buď jim, Královno andělů, spolu s jejich anděly strážnými, stálou Ochránkyní a veď je po cestách života do království věčného radování, kde se i my s nimi toužíme shledat znovu a navždycky.

Amen.

Šťastní na tomto světě jsou jedině ti, kteří mají pokoj v duši; mezi trápením života zažívají štěstí Božích dětí.
sv. Jan Maria Vianney

VDĚČNOST

Je příjemný podvečer. Sedím v křesle a piji čaj. Do místnosti prosvítá předjarní slunce a ukazuje, jak je moje okno špinavé. To se moje vnoučata nutně musela podívat ven a nedbala dědečkových pokynů: "Neupatlejte mi to okno!"

Moje vnoučata! Když na ně pomyslím, jsem plná vděčnosti. Podle lékařů jsem totiž nikdy neměla mít děti, a tudíž samozřejmě ani vnoučata. Léčila jsem se od mládí, protože jsem jako žena nikdy nezačala normálně fungovat. Množství doktorů, spousta léčení, lázně a závěr: z lékařského hlediska žádná naděje. Když jsem o své diagnóze řekla svému budoucímu manželovi, jeho reakce byla: "Já věřím, že nám Bůh děti dá." Nebylo to hned. Čekal nás čas nadějí i zklamání, modliteb i slz, zoufalství i hořkosti. Při jedné modlitební chvilce, kdy jsem prožívala nával sebelítosti a smutku, jsem slyšela zaslíbení: "Což nevypučela hůl Áronova?" Věděla jsem, že to slovo je pro mě. Že je to zaslíbení, že Bůh má moc oživit i to, co je zcela mrtvé. Po nějaké době mě kvůli "podivným zdravotním komplikacím" zavřeli do nemocnice. Nikdo nebyl ochotný věřit tomu, že to, co mi je, může být těhotenství. Pamatuji si, jak po ultrazvuku, který ukázal rostoucí dítě, primář prohlásil" Ženská, to je zázrak!" Vypučela hůl Áronova. Bůh nám nakonec dal dva syny, a díky tomu teď máme i pět vnoučat. Ano, mám za co být vděčná.

Pohupuji se v křesle z Ikea a trochu vzpomínám. V tomhle křesle jsem trávila před třemi lety mnohem víc času, než bych chtěla. Po subarachnoidálním krvácení do hlavy jsem musela delší dobu dodržovat klid. Jeli jsme tenkrát na dovolenou na kolech. Autobus přijel pozdě v noci, a když jsem se při nakládání zavazadel ohnula, rozbolela mě velice silně hlava. "No nic, přece nebudu panikařit," řekla jsem si. Nasedla jsem do autobusu a s modlitbami a Ibuprofenem opustila Českou republiku. Jezdila jsem na kole, a když se bolesti vracely, usoudila jsem, že to bude krční páteř, a naložila jsem se do co nejteplejší vody v termálních lázních.

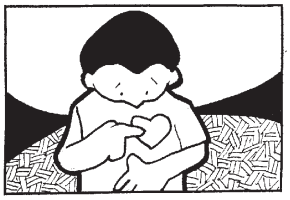

Až později jsem se dozvěděla, že jsem dělala přesně to, co se nesmí. To už jsem ležela na jednotce intenzivní péče, a ani mi nedovolili, abych se posadila. "Buďte vděčná, že jste to přežila. 20-40% lidí s takovým krvácením se nedožije příjezdu sanitky. A to nevyvádějí takové věci jako vy! No nic, my tu díru najdeme a zalepíme," slyšela jsem od lékaře. Usilovně jsem se modlila, aby mi hlavu nemuseli operovat. Neoperovali. Tu "díru" nenašli, a tak jsem si se spoustou léků celou věc "jen" odležela. Při poslední návštěvě lékař dlouho koukal na monitor a nakonec prohlásil: "Co mám s vámi dělat? Vím, že to tam bylo, a teď tam nic nemohu najít. No nic, chovejte se jako zdravá."

Ano, mám být za co vděčná. Je čas opustit křeslo a jít připravovat večeři. Dnes byl takový všední den. Všední? Z vázy se na mě culí kytice tulipánů, kterou jsem dostala od manžela. Na chodbě i přes můj nedostatek péče krásně vykvetla kytka. Byla jsem na kávě s kamarádkou a dostala velice milý e-mail. Syn volal "jen tak". Tepláková souprava, kterou jsem ušila vnukovi, se mu tak líbila, že v ní šel i spát. Mám doma krásné teplo, i když venku trochu mrzne. Teď, když jdu dělat večeři, se mohu rozhodovat, na co mám chuť, protože naše lednice mi nabízí dokonce výběr. A na závěr dne mne čeká zachumlání do měkkých peřin.

Ano, mám být za co vděčná!

Z knihy Vděčná
(Autentické příběhy žen,
které se dotknou tvého srdce)

Svoje blízké vychováváme láskou

„Víte, děti... I my odborníci, a možná víc než jiní," začal vyprávět pediatr K.Z., "žasneme znovu a znovu nad jejich úžasnou přímočarostí, se kterou docházejí tam, kam my nedojdeme. Děti neznají okliky. Jejich vidění světa je proto tak – naivní? Geniální? Po všech zkušenostech, které mám, váhám.

Víte, jak jsem se odnaučil kouřit? Odnaučil mě to vnuk. Osmiletý vnuk dokázal to, co jsem já neuměl a co se mnou nedokázali ani nejlepší psychologové. Kouřil jsem léta a kouřil jsem od rána do noci a věděl jsem, že nemám, a stejně jsem pálil jednu od druhé.

A pak se stalo, že náš syn se ženou odjížděli na měsíc z republiky, a tak jsme se nabídli, že si chlapce vezmeme k sobě. Přijel a pozoruje mě – hned první večer se na mě zkoumavě dívá – jak si zapaluju. A povídá, že nemám kouřit, že je to nezdravé. "Já vím," říkám. "Proč tedy kouříš?" ptá se. "Tak," a hledám důvod. "Dědečku," on na to, "ale ty můžeš být nemocný nebo dokonce..." Za tím slůvkem dokonce jsem slyšel ticho, veliké černé ticho, které můj vnuk, jenž mě má moc rád, ani nechce pojmenovat – jako kdyby se bál, že ho tím přivolá. "Hm," vydechuji kouř. "Dědečku, já budu plakat," řekl vnuk. Řekl to docela prostě, oznamovacím tónem. "Proč? Proč? Proč budeš plakat?" "Tak," říká a já v tom slyším okopírovaný svůj přízvuk. A už začal natahovat. Tak jsem zhasl cigaretu a dělal, že už nebudu kouřit, a šel jsem do svého pokoje, škrtl, zapálil jsem si a nadechl. Ty první tři doušky kouře jsou nejlahodnější...

Dveře se pootevřely. "Dědečku, já budu plakat." Tak si plač, plač, plač, vyděrači, chtělo se mi vykřiknout. Místo toho jsem ho pohladil po ustarané hlavičce. Má tě rád. Nechce, abys byl nemocný, abys vešel do toho černého ticha. ..

A tak za mnou chodil celý měsíc. Hlídal mě. Vydíral. A plakal. Opravdu, hned začal plakat, jak viděl, že zvedám zapalovač.

Zkoušel jsem utíkat z domu nebo si zapalovat, když usnul, jenže mi to bylo čím dál trapnější. Přece ho nebudu obelhávat. Toho, kdo mě má rád. A kdybych... do toho velkého černého ticha... Jistě by se trápil. Mučilo by ho to, že neuspěl. Moc lidí by pro mě neplakalo, jenže on ano, byl jsem si jistý, že on určitě.

Přestal jsem kouřit. Po tom vypjatém měsíci mi kouření vlastně ani nechutnalo. A já si říkám, nebyl jeho argument báječný?

Mít kolem sebe dost lidí, kteří nás mají rádi a dají nám najevo, že by byli smutní nebo by dokonce naříkali, kdybychom udělali to nebo to, dělali bychom to vůbec? Potíž je, že takových lidí moc nemáme. A tak děláme věci, o nichž víme, že jsou nesmyslné. Proto sami odcházíme do černého ticha.

Vždycky, když mám chuť na cigaretu, uslyším tenký láskyplný měkký hlásek, hlásek toho, kdo mne má rád. "Dědečku, budu plakat..."

Eduard Martin
Andělské vteřiny

Jestliže chcete udělat radost vašemu srdci, snažte se umrtvovat váš jazyk.
sv. Jan XXIII.

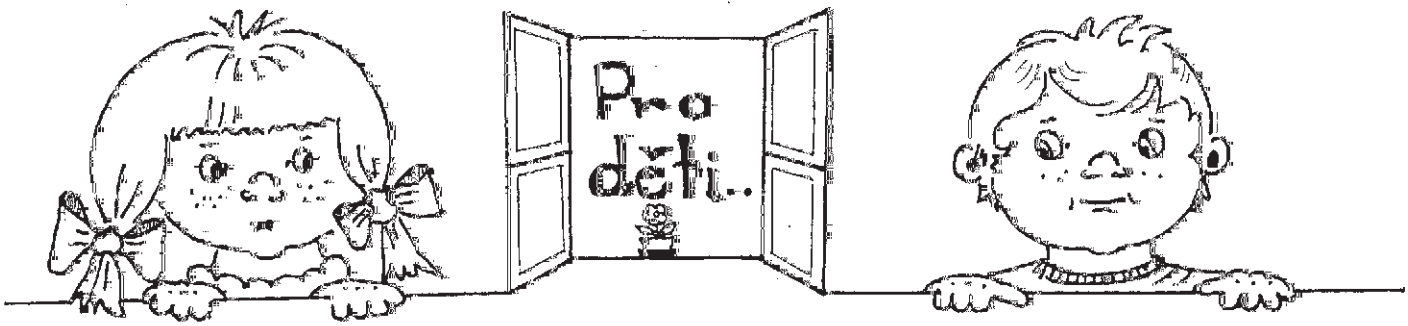

PÁN RŮŽE

Mocný arménský král měl v zahradě růži, která byla nejpečlivěji pěstovanou a nejvíce chráněnou rostlinou na světě. Podle proroctví měla svému pánovi zajistit věčné mládí, pokud bude kvést.

Každý den ráno se král skláněl nad růžovým keřem a úzkostlivě sledoval, zda se ukážou nějaká poupátka. Ale nic se nedělo.

A každé jaro král měnil zahradníka. Toho, který se neuměl postarat o keř, aby rozkvetl, uvrhl do vězení. Pak vždy přišel další, a protože neuspěl lépe, čekal ho stejný osud jako jeho předchůdce mezi čtyřmi černými, vlhkými stěnami žaláře.

Dvanáct jar a dvanáct zahradníků. Třináctý zahradník byl mladý a vypadal dobrácky, ale neohroženě. Dostal povolení, aby vyzkoušel své umění. Prošel všemi cestami nádherné zahrady a pak přišel k růžovému keři. Dlouho na něj polohlasně mluvil, potom nakypřil zem těsně kolem dokola, zalil a pokropil keř a usadil se se spacím pytlem vedle něj. Zůstával tam celé dni i noci, chránil keř před větrem a před parazity.

Lehounce mu hladil listy, hovořil k němu, zkypřoval mu půdu kolem kořenů. Ochraňoval ho před chladem zimního období, přikrýval ho slámou a zahrnoval něžnou péčí. S růžovým keřem žil a dýchal.

Přišlo jaro a celá zahrada rozkvetla. Mladý zahradník sledoval každý centimetr svého růžového keře. Měl oči jen pro něj, a tak spatřil černého červa, který žil v jeho kořenech. Než ho stačil chytit, přiletěl kos a odnesl si ho v zobáku.

Záhy potom se objevilo na keři poupě. Mladík ho lehounce políbil a pak se při ranním slunci růžové poupě pomalu otevřelo.

Probudili krále. Jakmile tu zprávu uslyšel, přiběhl ještě v noční košili. Uviděl rozkvetlou růži a začal jásat: "Jsem nesmrtelný! Jsem pán růže a budu věčně mladý! Postavte kolem keře sto strážců, nikdo se k němu nesmí přiblížit!"

Pan se obrátil k mladému zahradníkovi: "A ty mi slib, že se budeš dál o růži starat!" "Až do smrti, Výsosti!" Král se vracel do zámku, šermoval rukama a stále volal: "Jsem nesmrtelný! Jsem nesmrtelný!"

Vládl ještě deset let a každým dnem stárnul jako všichni ostatní. Jednou večer opustil svět se slovy: "Pán růže umírá jako kdokoli jiný. Všechno to byla lež!"

"Ne, Výsosti," odpověděl zahradník, stejně mladý jako před deseti lety. "Vy jste nikdy nebyl pánem růže. Tím je ten, kdo ji každodenně ošetřoval a ošetřuje, kdo nad ní bdí, miluje ji a váží si jí. Ten má věčné mládí."

Zatlačil králi oči, políbil jeho kostnatou ruku, vyšel ven pod oblohu plnou hvězd a zdravil je jednu po druhé: Dobrý večer, dobrý večer, dobrý večer."

Teď měl čas. Plno času.

Bruno Ferrero Úsměvy pro duši

SVATÝ PAVEL O DUCHU SVATÉM

O Duchu Svatém čteme v listech sv. Pavla na mnoha místech. Všechno, co sv. Pavel po svém obrácení konal a psal, podřizoval Duchu Svatému. Jen v jeho síle mohl vykonat tak veliké dílo, ze kterého čerpáme dodnes. Pavel říká, že kdo se nechá vést Duchem Svatým, … *(srov. Řím 8,6)* (*dokončení věty v tajence meandrové doplňovačky – šedá políčka)*.

Doplň slova do okének podle otázek dole. Každé slovo začíná v políčku s příslušným číslem a vpisuje se tak, jak umožňují silné čáry.

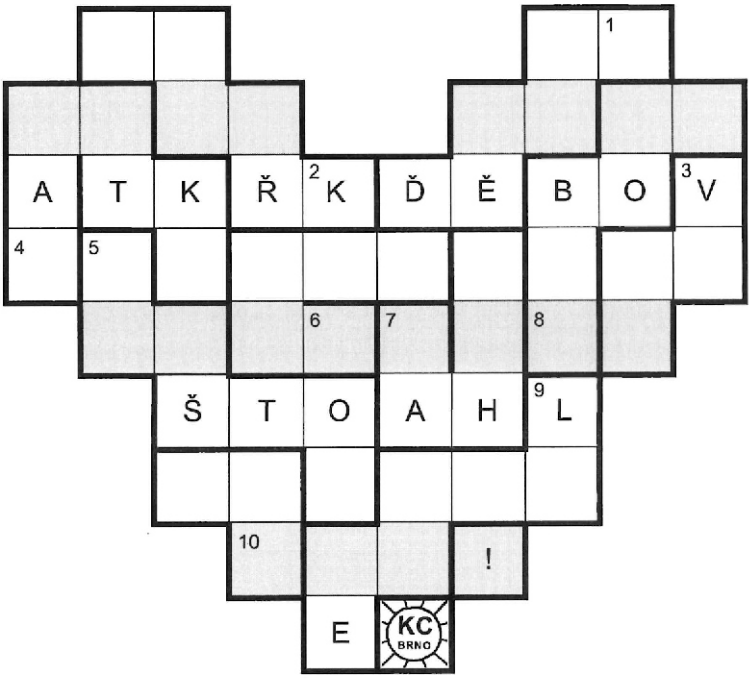

1. svátost smíření; 2. druh svěceného oleje; 3. silné proudění vzduchu; 4. věc, která nám něco nebo někoho připomíná; 5. titul Ježíšova spolupracovníka; 6. pouta; 7. hebrejské jméno pro Boha; 8. sedmý den židovského týdne; 9. svatodušní svátky; 10. věc daná jinému bez náhrady.

Mluv málo a laskavě, málo a dobře, málo a srdečně a upřímně.
sv. Ignác z Loyoly

… A NĚCO PRO ROZVESELENÍ …

"Až si mě vezmeš, můj milý, chci, abys věděl, že s tebou chci sdílet všechny tvé neúspěchy, prohry, trable, těžkosti a jiná trápení," vyznává se dívka. "Ale já jsem celkem šťastný muž, nemám žádná trápení ani problémy," opáčí chlapec. "Taky sis mě ještě nevzal!"

"Prý se od tebe odstěhovala manželka?" - "Jo!" - "A jak to snášíš?" - "No, teď už dobře, ale ze začátku jsem se bál, že se vrátí!"

Věci dokázali, že dvě minuty smíchu odpovídají dvaceti minutám běhu. Kdybyste mě hledali, tak sedím v parku a směju se běžcům.

Je statisticky dokázáno, že ženy, které mají nějaké to kilo navíc, se dožívají vyššího věku než jejich muži, kteří k tomu měli jakékoli komentáře.

V televizi hledali muže, kteří zažili domácí násilí. Ten můj si hned začal opisovat emailovou adresu. Asi mu jednu třísknu...

"Pijete?" - "Jo." - "Kouříte?" - "Jo." - "Jíte ve fastfoodech?" - "Jo." - "Chcete se změnit?" - "Ne." - "Tak co chcete ve fitku?" - "Mám opravit topení."

Mladý Vacátko studuje medicínu, ale s nevalným prospěchem. Jeho otce se ptá kolega v práci: "Co bude z vašeho syna, až skončí fakultu?" Starší Vacátko si vzdychne: "Obávám se, že šedesátník!"

Pan Bílý lomí rukama nad svou dcerou studující medicínu. Ta opět propadla u zkoušky: "Kdy už konečně dostuduješ? Vždyť už je ti skoro čtyřicet!" "Podívej se, otče, klid. K mladým lékařům nemají pacienti důvěru."

Ve tři hodiny k ránu zazvoní v bytě lékaře telefon. Volá ho jeho sestra Helena, teprve nedávno provdaná. "Jirko, potřebuji tě, můj manžel mě urazil." "Dobře, Heleno, já mu domluvím, ale s tímhle bys mě nemusela budit uprostřed noci, to by snad do zítřka taky počkalo." Ale ano, ta domluva jistě počká, ale trochu zašít hlavu bys mu měl radši teď."

internetový zdroj

ZRCADLENÍ

"Vona je kráva..." Mladá matka si vypráví s kamarádkou, zatímco děti poskakují na dětském hřišti. Ženy se zabraly do hovoru jako děti do poskakování. A pak kouknou na hodinky a volají, že je třeba jít domů.

"Nepůjdu," trucuje holčička, "nepůjdu, krávo..." Matka ztuhne. Tohle říká jí! A před kamarádkou! Popadne holčičku a začne ji třepat přes zadeček, holčička ječí a pláče. Obvyklá scéna na pískovišti: zločin a trest. "Co si to dovoluješ, kdo tě učí takhle mluvit, kdo, co?" "Ty, to ty!" Třepající ruka na chvíli ustrne ve vzduchu. "Cože?" "Ty jsi říkala o té paní, že je kráva, když nechtěla to, co ty..."

Matka okamžik uvažuje, jenže pak zase začne holčičku vyplácet. "Jo, já to říkala, jenže já to říkat můžu, ty jsi na to ještě móc malá!"

Moc malá... Jako by to, že je někdo malý, že je dítě, znamenalo, že má malé srdce, malou bolest, malé pochopení pro to, když je někdo ponižován.

Moc malá... Ano, jenže brzy vyroste, moc brzy.

A neseme si do života jen to, co nám do něj bylo vloženo, nikdo si nemůže nést nic jiného, než co se do něj uložilo. Lásku. Nenávist. Kolikrát bychom chtěli, aby v těch okolo nás bylo něco jiného, ale když se nad tím zamyslíme, vidíme, že v sobě nesou jen to, co jsme do nich vložili my.

Zrcadlíme se ve svých dětech. My, naše slova, naše gesta, naše nálady, naše vztahy. Zrcadlíme se. A pak se – divíme.

Zlobit se na zrcadlo je zbytečné, marné.

Eduard Martin Andělské vteřiny

Proč nás tak potěší pochvala od dětí

Určitě to znáte lépe než já: cestovat s dětmi není pro rodiče žádný med. Právě nyní, v době dovolených, často nevím, jestli mám k rodičům cítit obdiv nebo soucit, když pozoruji, jak s dětmi z posledních sil dobíhají na vlak nebo letadlo a ujišťují se: "Máme opravdu všechna zavazadla?" A vtom si všimnou: "Kam už zase ten náš nejmladší pádí?" Já jakožto mnich, který cestuje sám, to mám přece jen snazší.

Nedávno jsem například letěl z Mnichova do Hamburku. Na sedadlech přede mnou seděla matka s dvěma malými dětmi, chlapečkem a holčičkou. Krátce po startu to začalo: úzkostný pláč, který se stále stupňoval, maminka děti utěšovala, konejšila, omlouvala se spolucestujícím, ale pláč byl ještě usedavější. My dospělí jsme mohli změnu tlaku v letadle přece jen vyrovnat díky žvýkačce, ale děti to strašně bolí. Tu se to děvčátko obrátilo ke mně a já jsem jí spontánně začal prsty předvádět "kouzla". Pláč ustal. Uvidíme, co všechno mě napadne, pomyslel jsem si. Dá se z prstů udělat motýl? Nebo žirafa? Ano! Malá se rozesmála. Natáhla ruku a dotkla se mých prstů. Brzy se zpoza sedadel vynořil i chlapec. Hráli jsme si všichni tři dál a obě děti se smály a smály. Až do Hamburku. Nakonec mi maminka poděkovala. A tu přišlo to nejkrásnější. Řekl jsem té dívence: "Ty jsi opravdu zlatý poklad." A malá odpověděla: "Však ty taky." Cestující kolem se smáli a můj soused řekl: "Takový kompliment si můžete dát za rámeček."

Mě to rozhodně potěšilo. Proč? Možná proto, že pochvala od dětí je naprosto upřímná. Spontánní, bez jakýchkoli postranních myšlenek. Cítíme, že nás v tu chvíli mají rády. Bez výhrad. Tak, jak nás jinak má rád pouze Bůh. A rázem je nám jasné, jak to Ježíš myslel, když řekl: "Jestliže znovu nebudete jako děti, jistě nevejdete do nebeského království" (Mt 18, 3).

Vždycky, když se otevřeně a nezištně setkáváme s druhými, vytvoříme kousek nebe. Proto bychom neměli čekat, až nám takové chvilky spadnou do klína. Začněme s nimi sami. Hned u prvního, kdo nám zkříží cestu anebo náhodou sedí v řadě před námi.

Notker Wolf Prokletý mobil

Boháčovi jsou úplně na nic jeho poklady, když je neumí používat; připravují mu záhubu.
sv. Řehoř Veliký

v kostele sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně

PROGRAM

17.00 - 17.45 **Mše svatá**
17.45 - 17.50 **Zahájení**
17.50 - 18.30 **Poutní cesta po Arménii a Gruzii – vzpomíná P. Marian Dej**
18.30 - 19.00 ***Možnost prohlídky:*** liturgických předmětů, liturgických oděvů, fotografií kostela, kreseb dětí, varhan, věže kostela a zvonů
19.00 - 19.45 **Hudební zastavení s triem CANTABELLA**
Lenka Rafajová – soprán
Kateřina Oškerová – mezzosoprán
Pavla Kadavá – klavírní doprovod
19.45 - 20.15 ***Možnost prohlídky:*** liturgických předmětů, liturgických oděvů, fotografií kostela, kreseb dětí, varhan, věže kostela a zvonů
20.15 - 21.30 Videoprojekce: ***Poutní putování Mexikem***
21.30 - 22.15 ***Večerní chvály*** – chválová schóla Slavičín
22.15 - 22.45 ***Noční čtení z Bible*** – každý z účastníků se může zapojit do čtení
22.45 - 23.00 ***Společná modlitba za farnost, město Slavičín a okolní vesnice***

Doprovodný program:

- **Zapal si svou svíci** na znamení proseb, díků či nového rozhodnutí.
- **K tobě se, Bože, utíkám** – po celý večer je možnost vhazovat lístky s prosbou do krabice u bočního oltáře.
  Na všechny úmysly bude v tichosti pamatováno při závěrečné modlitbě.
- **Vyber si svůj citát** - každý si může vybrat pro sebe biblický citát.
- **Ruční přepis Bible**

Upozorňujeme návštěvníky, že uvedený časový harmonogram programu je orientační. Neplánovaně může dojít k mírnému časovému posunu.

Srdečně zveme k prožití hezkých a výjimečných chvil
ve večerních a nočních hodinách
v našem kostele sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně

WWW.NOCKOSTELU.CZ

Bůh nepotřebuje naše díla, ale jedině naši lásku.
sv. Terezie z Lisieux

Křty

Duben

Tomáš Faldík
Peter Cabák
Sebastian Martin Goňa
Zuzana Saňáková
Linda Bartončíková
Jakub Matula
Matyáš Antonín Hlavička
Eliška Svitáková
Filip Piják

Pohřby

Duben

Pavel Mrázek, 1944, Divnice
Ludmila Smolíková, 1936, Nezdenice (Hrádek na Vlárské dráze)
Marie Kostková, 1938, Slavičín
Marie Stará, 1925, Rudimov
Anna Zemánková, 1931, Hrádek na Vlárské dráze

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

23.5. - 29.5.	Bohuslavice
30.5. - 5.6.	Rokytnice
6.6. - 12.6.	Chovančíková V., Machů, Humpolová st., Studenková, Adámková, Chovančíková B+K+Z
13.6. - 19.6.	Rudimov
20.6. - 26.6.	Petrůvka
27.6. - 3.7.	Zupková, Fojtíková I., Raková, Durďáková E., Štěpančíková, Šimoníková, Koudelová, Múdrá
4.7. - 10.7.	Gbelcová, Goňová, Špalková,Urbaníková
11.7. - 17.7.	Bublanová, Kozubíková, Švachová, Dufková, Daňhelová, Fojtíková M.
18.7.- 24.7.	Fojtů A., Manová M., Überalová M., Borová J., Juříková B., Hlavicová M.
25.7.- 31.7.	Hrádek 1
1. 8.- 7.8.	Hrádek 2
8.8.- 14.8.	Hnilová, Bothová, Zvoníčková, Kotásková, Koncerová, Frolová, Vyorálková
15.8.- 21.8.	Mňačková, Cvešperová, Hlavicová R., Koudelová T., Koudelová E., Argalášová,
22.8.- 28.8.	Nevšová
29.8.- 4.9.	Lipová
5.9.-11.9.	Divnice
12.9.- 18.9.	Hrnčiříková L., Kosečková, Rašková, Brhelová, Strnadová, Miličková,
19.9. - 25.9.	Obadalová, Durďáková M., Borová, Tománková, Lagová
26.9. - 2.10.	Studénková M., Salvetová ml., Burešová, Studénková P., Florešová, Durďáková H.

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplať.

Řešení ze strany 7: Svatý Pavel o Duchu Svatém

Tajenka: … MÁ ŽIVOT A POKOJ V SRDCI! (jednotlivá slova doplňovačky: 1. zpověď, 2. křižmo, 3. vítr, 4. památka, 5. apoštol, 6. okovy, 7. Jahve, 8. sobota, 9. Letnice, 10. dar)

24.5. **Slavnost Seslání Ducha Svatého** (Jan 20, 19-23)
26.5. sv. Filip Neri (Mt 10, 28-31)
30.5. sv. Zdislava (Mk 11, 27-33)
31.5. Slavnost Nejsvětější Trojice (Jan 3, 16-18)
4.6. **Slavnost Těla a Krve Páně – Boží Tělo** (Jan 6, 51-58)
6.6. sv. Norbert (Mk 12, 38-44)
7.6. **10. neděle v mezidobí** (Mt 9, 9-13)
8.6. sv. Medard (Mt 5, 1-12)
12.6. **Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova** (Mt 11, 25-30)
13.6. **Neposkvrněné Srdce Panny Marie** (Lk 2, 41-51)
sv. Antonín z Padovy
14.6. **11. neděle v mezidobí** (Mt 9, 36-10, 8)
15.6. sv. Vít (Mt 5, 38-42)
19.6. sv. Jan Nepomuk Neumann (Mt 6, 19-23)
21.6. **12. neděle v mezidobí** (Mt 10, 26-33)
24.6. **Slavnost Narození sv. Jana Křtitele** (Lk 1, 57-66.80)
27.6. sv. Cyril Alexandrijský (Mt 8, 5-17)
28.6. **13. neděle v mezidobí** (Mt 10, 37-42)
29.6. **Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů** (Mt 16, 13-19)
3.7. Svátek sv. Tomáše, apoštola (Jan 20, 24-29)
4.7. sv. Prokop (Mt 9, 14-17)

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlaste se nám:**
Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem.
(Křty jsou zpravidla 3. sobotu v měsíci v 11 hodin
nebo po domluvě 3. neděli při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.
(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigilii.)
Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.
Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.
Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa	---------	15.00 – 16.00
Pátek	8.30 – 9.30	15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (*úřad*) : ***739 245 911***
Mons. P. Marian Dej (*soukromé*): ***731 919 369***
E-mail: ***faslavicin@ado.cz***
Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):
Knihovna je otevřena každý sudý týden v úterý od 15 do 17 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

NE	**7.15** hodin	
	9.15 hodin	
	11.00 hodin	
PO, ST, PÁ	18.00 hodin	
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin	**viz: www.faslavicin.cz**

5.7. **Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy** (Lk 10, 1-9)
6.7. sv. Marie Gorettiová (Mt 9, 18-26)
11.7. Svátek sv. Benedikta, patrona Evropy (Mt 19, 27-29)
12.7. **15. neděle v mezidobí** (Mt 13, 1-23)
16.7. Panna Maria Karmelská (Mt 11, 28-30)
19.7. **16. neděle v mezidobí** (Mt 13, 24-43)
22.7. Svátek sv. Marie Magdalény (Jan 20, 1.11-18)
23.7. Svátek sv. Brigity (Jan 15, 1-8)
24.7. sv. Šarbel (Mt 13, 18-23)
25.7 Svátek sv. Jakuba, apoštola (Mt 20, 20-28)
26.7. **17. neděle v mezidobí** (Mt 13, 44-52)
sv. Jáchym a Anna
29.7. sv. Marta, Marie a Lazar (Mt 13, 44-46)
31.7. sv. Ignác z Loyoly (Mt 13, 54-58)
2.8. **18. neděle v mezidobí** (Mt 14, 13-21)
4.8. sv. Jan Maria Vianney (Mt 14, 22-36)
6.8. **Svátek Proměnění Páně** (Mt 17, 1-9)
8.8. sv. Dominik (Mt 17, 14-20)
9.8. **19. neděle v mezidobí** (Mt 14, 22-33)
Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, patronky Evropy
12.8. sv. Jana Františka de Chantal (Mt 18, 15-20)
14.8. sv. Maxmilián Kolbe (Mt 19, 3-12)
15.8. **Slavnost Nanebevzetí Panny Marie** (Lk 1, 39-56)
16.8. **20. neděle v mezidobí** (Mt 15, 21-28)
20.8. sv. Bernard (Mt 22, 1-14)
22.8. Panna Maria Královna (Mt 23, 1-12)
23.8. **21. neděle v mezidobí** (Mt 16, 13-20)
24.8. Svátek sv. Bartoloměje, apoštola (Jan 1, 45-51)
28.8. sv. Augustin (Mt 25, 1-13)
29.8. Umučení sv. Jana Křtitele (Mk 6, 17-29)
30.8. **22. neděle v mezidobí** (Mt 16, 21-27)
5.9. sv. Tereza z Kalkaty (Lk 6, 1-5)
6.9. **23. neděle v mezidobí** (Mt 18, 15-20)
12.9. **Jméno Panny Marie** (Lk 6, 43-49)
13.9. **24. neděle v mezidobí** (Mt 18, 21-35)
15.9. Panna Maria Bolestná (Jan 19, 25-27)
16.9. sv. Ludmila (Lk 7, 31-35)
20.9. **25. neděle v mezidobí** (Mt 20, 1-16a)
21.9. Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty (Mt 9, 9-13)
23.9. sv. Pio z Pietrelciny (Lk 9, 1-6)
26.9. sv. Kosma a Damián (Lk 9, 43b-45)
27.9. **26. neděle v mezidobí** (Mt 21, 28-32)
sv. Vincenc z Pauly
28.9. **Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa** (Mt 16, 24-27)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímné Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky.Další řádné číslo vyjde 28.9.2026 na Slavnost sv. Václava. Uzávěrka bude v neděli 13.9.2026. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!